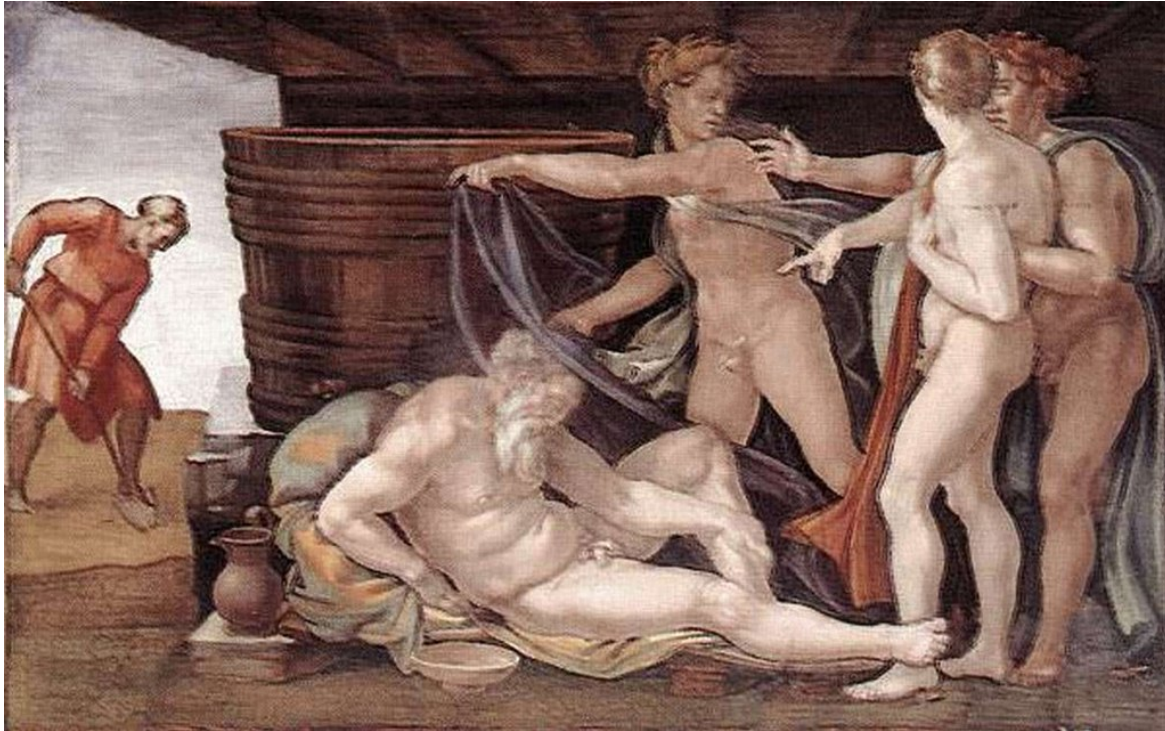

“Honrar els pares vol dir ser-ne crítics quan no han estat modèlics i estimar-los millor”

Description

Després del diluvi universal, segons la Bíblia, **Noè**, d'edat avançada, va plantar un camp de vinyes i va beure vi en excés fins a quedar-se sense cap peça de roba al damunt i adormit allà mateix. Els fills, per no despertar-lo en una **vergonyosa escena**, el van tapar amb delicadesa, amb la mirada baixa i amb gran respecte. Van cobrir-ne les debilitats, com [va dir](#) el papa Francesc en una de les seves catequesis; un gest, però, que també denotava **honoradesa** envers el pare. I un gest que la psicòloga **Leticia Asenjo** (Granada, 1978) catalogaria com una acció que **no van jutjar com a dolenta** en existir un lligam genètic massa fort.

L'embriaguesa de Noè (Gènesi 4,20), a la Capella Sixtina.

Aquest lligam paternofilial ha servit a Asenjo per escriure l'assaig [Honraràs pare i mare](#) (Fragmenta, 2023), el quart de la sèrie "Deu manaments" que [proposa](#) aquest segell editorial. Un treball on l'autora busca explicacions a aquesta dificultat humana de **"ser crítics també amb els pares i les mares"** quan aquests, en el passat, no han reflectit una conducta adequada i no han estat un bon mirall per a repetir uns patrons. Però una dificultat que, si se supera, converteix la capacitat d'honrar pares i mares en una altra cosa: "Honrar-los és poder ser crítics amb ells si no han estat modèlics, per acabar **estimant-los millor**".

Després d'exposar unes vivències negatives al costat del seu pare durant la seva infantesa i de saber donar-ne la volta, Leticia Asenjo arriba a una definició d'honradesa envers els progenitors que, recorrent a reflexions d'autors com ara **Erich Fromm** i **Franz Kafka**, té poc a veure amb la d'èpoques passades: "En diferents moments de la història, depenent de les circumstàncies socials i afectives que han imperat, s'ha honrat d'una manera o altra, i això s'observa, per exemple, en els temps actuals, en què hi ha més ancians que mai **vivint sols a les seves llars o residències** i, per primera vegada, també necessiten una major companyia dels fills", que en molts casos no troben. La psicòloga fa una crida perquè l'honradesa no sigui una actitud que, per no produir-se, generi penediment quan ja sigui impossible executar-la.

Des del cor d'un manament que ha estat lligat durant tota la història de la humanitat als mandats de gènere i a l'evolució dels drets de la infància, aquesta psicòloga infantil i familiar acaba observant que els límits que existeixen a l'hora d'honrar són bidireccionals ("els pares honrem els fills, també, i **no necessàriament, per aquest motiu, els ho hem de permetre tot**") i que el poder de l'ésser humà, diu, no pot ser il·limitat: "Quan és així, és quan s'accentua la vulnerabilitat de l'altre, de qui el pateix", sentència.

Category